

mening og omsætte al god vilje og god tro i handling. Derved bliver hjælpen til flygtningene en samlet international indsats, baseret på et snævert samarbejde mellem regeringer og internationale organer. Sammenfattende kan det siges, at højkommisserens såkaldte „good offices procedure“ (venskabelige mellemkomst) sætter ham i stand til at mobilisere alle andre kompetente FN-organer, regeringer og frivillige organer for fyldestgørende at kunne løse ethvert givet problem. Vi hilser med særlig glæde højkommisserens beslutning om at deltage i det nye system for opstilling af landeprogrammer, som UNDP nyligt har gennemført.

Som bekendt drøfter højkommisserens eksekutivudvalg hjælpearbejdet ud fra rent humanitære og rent praktiske synspunkter. Dagsordenen kunne med få ord siges at være denne: „Hvorledes kan vi mennesker hjælpe andre mennesker, der er i nød?“ Jeg havde den ære at være formand for eksekutivudvalgets møde i 1970, og som formand kom jeg i Geneve i nær kontakt med flygtningehøjkommisseren og hans medarbejdere. Det var en virkelig glæde at følge det omhyggelige og dygtige arbejde, der udføres af disse personer, der med højkommisseren som ledestjerne går helhjertet ind for sagen. Jeg havde også lejlighed til under en rejse til Det fjerne Østen at se det arbejde, der udføres i marken. Mønstret var dette: En repræsentant for højkommisseren uden eller med et begrænset antal medarbejdere arbejdede under såre beskedne forhold og var midtpunktet for koordineringen af en mængde forskellige aktiviteter til hjælp for flygtninge: oprettelse af lejre, bosteder, uddannelsescentre, apoteker, hospitaler m. v. muliggjort ved et samarbejde mellem guvernemantale, ikke-guvernemantale og frivillige organer.

Højkommisseren tjener således som en katalysator for mobilisering og koordinering af økonomiske og menneskelige ressourcer, der langt overstiger hans eget lille budget og beskedne medarbejderstab. Jeg var dybt imponeret over, hvad jeg så, og jeg føler mig overbevist om, at ingen, der har været i nærmere kontakt med højkommisserens arbejde vil kunne få tankerne derfra.

I den senere tid er størstedelen af de flygtningeproblemer, der direkte henhører under højkommisserens mandat, opstået i

afrikanske lande og har lagt store byrder på disse lande. Vi har med glæde bemærket de fremskridt, der er sket med hensyn til løsningen af disse problemer gennem en fælles indsats fra højkommisseren og OAU's kontor for anbringelse og uddannelse af flygtninge og ikke mindst takket være den traditionelle afrikanske offervilje og gæstfrihed, som ingen, der aflægger besøg i de afrikanske lande, kan undgå at lægge mærke til. Oprettelsen af en særlig socialtjeneste i visse afrikanske byer, som højkommisseren omtalte i sin mundtlige redegørelse, vil utvivlsomt blive til stor hjælp.

Der er nu gået 20 år siden højkommisserens embede blev oprettet. Jeg tror, at højkommisseren og vi alle ville have været glade, hvis dette jubilæum havde kunnet fejres med embedets nedlæggelse. Men vi må erkende, at dette mål er meget fjernt. Tværtimod har der i de senere år været en næsten uophørlig stigning i de opgaver, der påhviler højkommisseren. Og som højkommisseren sagde til eksekutivudvalget, må mennesket, hvert eneste menneske skifte sind, før vi kan opleve en verden uden flygtninge. Jeg synes ikke, at nogen har grund til at slå sig for brystet, fordi de er eller har været begunstiget af forhold, som de ikke selv er herre over. Jeg mener, at alle mennesker har et medansvar for vor verdens ufuldkommenhed. Og derfor – for nu at komme til rene og skære tal – påhviler det også det internationale samfund at finansiere højkommisserens program. Denne byrde må først og fremmest bæres af regeringerne, og vi har med glæde erfaret, at over 80 regeringer nu bidrager til dette program. Den danske regering vil under forbehold af de bevilligende myndigheders godkendelse, yde et bidrag på 373.333 dollars til 1972–73 budgettet for højkommisserens ordinære program, hvilket er ca. 70.000 dollars mere end vort bidrag for indeværende finansår.

Herudover har DANIDA godkendt, at der i 1972 ydes FN's højkommisser et ikke-øremærket bidrag på 290.000 dollars til anvendelse på uddannelseskontoen eller til anden virksomhed i form af faglig bistand til flygtninge, som finansieres af højkommisseren. Dette er 19.000 dollars mere end bidraget for dette år, og den samlede stigning udgør således over 15 pct.